

תת"ע 3214/07/17 - מדינת ישראל נגד סיון דגן

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

15 פברואר 2018

תת"ע 3214-07-17 מדינת ישראל נ' דגן

בפני כב' השופט עופר נהרי
בעניין: מאשימה

מדינת ישראל

נגד

סיון דגן

נאשמת

הכרעת דין

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום אשר בו נטען כי בעת שנהגה ברכב ברח' יגאל אלון בת"א ובהתקרבה היא עם רכבה למעבר חציה, לא איפשרה היא עפ"י הטענה להולך רגל שחצה במעבר החציה להשלים את החציה בבטחה וזאת בניגוד לתקנה 67 (א) לתקנות התעבורה.

בישיבת ההקראה שהתקיימה כפרה הנאשמת במיוחס לה וטענה כי הולך הרגל לא ירד עדיין לכביש.

לנוכח הכפירה נקבע והתקיים דיון הוכחות.

מטעם התביעה העיד השוטר מר פאבל גנקין (ע.ת. 1) ובמסגרת עדותו הוגש הדו"ח שערך (סומן ת/1).

מטעם ההגנה העידה הנאשמת הגב' סיון דגן. (ע.ה. 1).

הצדדים סיכמו בעל פה.

מסקנתי בעקבות התרשמותי הישירה מהעדויות, מתן הדעת לראיה שהוגשה ולסיכומי הצדדים, הינה שהתביעה עמדה כנדרש בנטל ההוכחה בתיק זה וכי דין הנאשמת לפיכך להרשעה.

אסביר:

השוטר ערך דו"ח מפורט אשר מן הפרטים המצויים בו עולה כי תצפיתו אל עבר כל הדרוש לאכיפה היתה תצפית ראויה.

השוטר ידע לפרט כי הולך הרגל חצה את הכביש ממזרח למערב.

עמוד 1

השוטר ידע לפרט שהולך הרגל הגיע לפס ה- 5 מבין 14 פסי מעבר החציה במקום.

השוטר גם פירט את כיוון ומיקום נסיעת רכב הנאשמת, את נסיעתה הרצופה, ואת זאת שהיא חלפה על פני נתיב הליכת הולך הרגל ולא איפשרה לו לסיים חצייתו בבטחה.

השוטר פירט את מיקום עמידתו בתצפית וגם את המרחק וכן ציין שמירת קשר עין עד לעצירת רכב הנאשמת.

הנאשמת בחרה לחקור את השוטר חקירה נגדית קצרה ביותר בבית המשפט וזאת למרות שבית המשפט הסביר לנאשמת בסבלנות רבה את חשיבותה ונחיצותה של חקירה נגדית ואף לא הגביל מבחינת זמנים את הנאשמת להציג שאלות לשוטר.

לציין עוד בהקשר זה כי גם מספר חודשים עמדו לרשות הנאשמת בין מועד ההקראה לבין מועד ההוכחות כדי להתארגן ולהתכונן כדבעי לדיון ההוכחות.

לא מצאתי כי נסתרו פרטי גירסתו של השוטר.

הנאשמת לא שאלה את השוטר כל שאלה אודות טיב תצפיתו, אודות מיקום תצפיתו וכיוצא באלה.

לא מצאתי לפיכך כי נסתרה בכל דרך גירסת השוטר אודות טיב תצפיתו.

יצוין עוד אגב כי מבחינת טיב התצפית מדובר היה באירוע אשר התרחש באור יום.

הנאשמת גם לא היפנתה אל השוטר כל שאלה לגבי גירסתו על כי שמר על קשר עין רצוף.

לא התרשמתי כי היתה לשוטר סיבה או יכולת להמציא כביכול מהרהורי ליבו את הפרטים שרשם בדו"ח, ובכלל זה את המיקום אשר אליו הולך הרגל הגיע בצעידתו על מעבר החציה (פס חמישי) ואף אין לי יסוד לסבור כי השוטר נקלע לטעות בהבחנה.

לציין כי השוטר אף רשם באופן אובייקטיבי את תגובת הנאשמת על אתר. גם ענין זה

מחזק את דעתי כי השוטר פעל באופן אובייקטיבי.

בעדותה נאלצה הנאשמת גם להודות כי למעשה אין היא זוכרת מהיכן יצא השוטר לכביש. (עדותה בעמ' 6 שורה 11 לפרוטוקול).

ובמילים אחרות: אין הנאשמת יכולה לסתור מיקומו של השוטר בתצפית כגירסתו.

הנאשמת בחרה להזכיר רק בפרשת ההגנה כי לטענתה היתה במקום שוטרת נוספת אשר לדבריה אמנם לא היא אלא השוטר ע.ת. 1 הוא שעצר אותה, אך לדבריה הוא שלח שוטרת שהיתה עימו כדי למסור לפיזית ה את הדו"ח.

הנאשמת לא מצאה לנכון לעמת כלל את השוטר בבית המשפט עם הטענה כי היתה שוטרת נוספת כאמור, וככל שהיתה, מה היה חלקה.

כאמור, לא רק שהיה לנאשמת פרק זמן של מספר חודשים להתכונן, להתייעץ ולהתארגן לקראת דיון ההוכחות (דיון שאף נדחה לבקשתה פעם אחת) אלא שגם הוסברה לה היטב חשיבות הצגת שאלות לשוטר בבית המשפט, אך למרות כל אלה נמנעה היא מלחקור את השוטר על נקודות שבמהות בתיק זה.

לאור כל המפורט לעיל, ואף כאשר אני לוקח בחשבון שעדות יחידה מטעם התביעה מצויה בפני, אני מוצא כאמור כי התביעה הוכיחה כנדרש את עובדות כתב האישום.

הנאשמת מורשעת לפיכך בעבירה שיוחסה לה בכתב האישום.

ניתנה היום, 15 פברואר 2018, במעמד הצדדים.